

Съ други думи, смѣло ще бѫде да говоримъ сега и за племенни отлики между пеонци, дентелети, меди, агриане и др., докато не са положени още крѣпки основи на една бѫдеща наука — тракологията; смѣло ще бѫде сега толкозъ повече, че и познатитѣ откъслечни езиковни данни не дѣлятъ пеонската областъ отъ дентелетската напримѣръ или тракийската въ етнографско отношение. Нѣщо повече може да се каже само за срѣщата на тракийската култура съ елинизма, послѣ съ латинския организаторски духъ и най-сетне съ славянската стихия, на която било речено да залѣе балканскитѣ области.

Тракитѣ живѣли раздѣлени на племена, които имали демократическо управление, уреждано отъ събранията на племето и войводитѣ му¹⁾. Тѣ се занимавали главно съ скотовъдство и рударство, па и военитѣ работи не занемаряли. Древнитѣ писатели хвалиятъ металическитѣ тракийски издѣлия, а по отглежданье на хубави коне Тракия не е имала съперникъ. И отъ друга страна тракитѣ били напредналъ народъ: тѣ имали установена своя религия, светилища и таинствени обреди, много отъ които били прѣсадени твърдѣ рано въ елинската култура, както за това свѣдоcharътъ най-старитѣ гръцки поети и писатели. Обичаите и вѣрата у тракитѣ най-напредъ е описанъ историкътъ Херодотъ, който живѣлъ прѣвѣкъ пр. Христа. „Тракийскиятъ народъ, каже той, е най-многобойниятъ на свѣта слѣдъ индийцитѣ. Ако би този народъ да се намираше подъ властта на едно лице и да живѣеше единодушно, той би билъ непобѣдимъ, и, споредъ мене, много по-силенъ отъ всички други народи. Това обаче за тракитѣ е мяжко и току-речи невъзможно. Затова и тѣ са слаби. Тѣ носятъ имена споредъ областитѣ. Освѣнъ гетитѣ, траузитѣ и онѣзи, що живѣятъ надъ крестонитѣ, всички други траки се ползватъ еднакво отъ свои закони. Азъ вече порано разказахъ какво вършатъ гетитѣ — народъ, който се брои за безсмертенъ. Траузитѣ живѣятъ въ всичко друго тѣй, както и другитѣ тракти. А съ новородено и умрѣло ето какъ постѫпватъ: роднинитѣ, като заобиколятъ новородения младенецъ, скърбятъ за бѣдитѣ, що трѣбва да понесе човѣкъ и изреждатъ всичкитѣ човѣшки злочестини; умрѣлия пѣкъ

¹⁾ Срв. Dumont, M langes, 216 и слѣдващи.